

Arrest

nr. 341 842 van 25 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van 11 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 26 juli 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 augustus 2023 gaat verzoeker in beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 februari 2024 wordt de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 4 juni 2024 wordt verzoeker voor een tweede keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 juli 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in de provincie Laghman, district Qarghayi in het dorp Arbab. U bent Pashtoen en soennitische moslim. U werkte samen met uw vader als landbouwer. U bent de oudste van het gezin. U heeft nog drie jongere broers en twee zussen. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u en uw vader nog laat op de velden waren om de aardappeloogst te beschermen. Op de terugweg zagen jullie aan een brug enkele gewapende Taliban. Ze ondervroegen jullie, checkten jullie telefoon en volgden jullie tot aan jullie huis. Eenmaal thuis belde uw vader naar het districtscentrum om melding te maken van wat jullie hadden gezien. Toen jullie de volgende ochtend naar de velden wilden gaan, was de weg geblokkeerd en de politie massaal aanwezig, omdat de Taliban daar een mijn hadden geplaatst. In de nacht kwamen de Taliban naar jullie huis. Uw vader liet hen niet binnen en ze probeerden de deur open te breken. Uw moeder zei dat u moest vluchten. Via het huis van uw burens vluchtte u naar het huis van uw zus. Uw schoonbroer kon uw vader telefonisch niet bereiken en ging in de ochtend poolshoogte nemen. Uw schoonbroer meldde u dat uw vader door de Taliban werd meegenomen. De Taliban had u en uw vader ervan beschuldigd spionnen te zijn waardoor hun bom nu ontmanteld was. Uw schoonbroer zei dat u moest binnen blijven want de Taliban waren op zoek naar u. U probeerde uw oom vaderszijde te bereiken, maar zijn telefoon stond af. Uw schoonbroer ging samen met uw moeder naar het districtshuis om een petitie in te vullen over de ontvoering van uw vader. Uw moeder had één Taliban herkend, met name S.. Vervolgens bracht uw schoonbroer u naar uw huis, omdat de mensen van het districtscentrum u enkele vragen wilden stellen. Na de ondervraging, nam uw schoonbroer u terug mee naar zijn huis. De volgende ochtend kwam uw moeder en vertelde hoe de Taliban opnieuw waren gekomen en jullie huis hadden doorzocht. U slaagde er in om uw oom vaderszijde te bereiken. Die werkt voor de Nationale Veiligheid (NDS) en had daar de graad van 2de brigadier (Luitenant). Omdat uw familie vreesde dat de Taliban zou te weten komen dat u bij uw schoonbroer was, werd u door uw oom vaderszijde opgehaald en werd er besloten dat u het land diende te verlaten. U verliet Afghanistan twee dagen nadat uw vader werd meegenomen door de Taliban, op 20 jawza 1399 (10 juni 2020). Van uw vader is er nog steeds geen spoor. Uw oom heeft via NDS geprobeerd om uw vader te zoeken, zonder resultaat. S. werd twee maanden later gearresteerd in connectie met de verdwijning van uw vader. Op basis van zijn verklaringen, werden er anderhalve maand later nog twee Taliban gearresteerd, zijnde Q. I. en N.. Na de machtsovername kwamen zij vrij en vluchtte uw oom naar Iran, waar hij zich nog steeds bevindt. U was ongeveer een jaar onderweg tot België waar u op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw familie wordt geholpen door uw schoonbroer en financieel zijn er nog inkomsten van de gronden en het vee. Bij terugkeer stelde u een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara (kopie), een petitie/klacht in verband met de ontvoering van je vader (kopie), een opleidingscertificaat van uw oom uit 1394 (2015)(kopie), een werkbadge van uw oom (kopie) en screenshots van Facebook in verband met de bom. Verder legt u een usb-stick neer waarop twee video's staan die betrekking hebben op de ondervraging door NDS van de Talibanleden S., Q. I. en N..

Op 20 juni 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 6 augustus 2023 ging u tegen deze beslissing in beroep. Op 14 februari 2024 verscheen u ter zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar u aanhaalde homoseksueel te zijn. U legde daarbij verschillende foto's en berichten neer van uw relatie. Op 20 maart 2024 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigd door de RvV.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u Afghanistan enerzijds hebt verlaten omwille van de hierboven aangehaalde problemen met de taliban, en anderzijds omdat u in het dorp gedurende vier jaar een homoseksuele relatie had met uw dorpsgenoot A.. U sprak stiekem met hem af en had ook seksuele betrekkingen met hem wanneer er niemand anders thuis was.

U verliet Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban en omdat u schrik had dat de mensen in het dorp te weten zouden komen dat u een relatie had met A.. Na uw vertrek gebeurde dit ook. U bevond zich op dat moment in Turkije. A. werd bang en verliet het land met hulp van zijn paternale oom. De woede van uw dorpsgenoten richtte zich op uw ouders, die moesten verhuizen naar het dorp Mandrawar. Uw ouders hebben sindsdien niet meer met u gesproken. Na uw aankomst in België hield u zich anderhalf jaar op de vlakte, tot u eind 2023 van een leerkracht in de Nederlandse les te horen kreeg dat homoseksualiteit in België volstrekt normaal is. Hierna begon u gay clubs te bezoeken. U begon ook een homoseksuele relatie met uw huidige

vriend B., die in Oelegem woont. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u naast de taliban ook dat u vervolgd zal worden omwille van uw homoseksualiteit.

Ter staving van uw homoseksualiteit legde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud volgende documenten neer: drie foto's van uzelf met A.; in Afghanistan, zes foto's van uzelf met B. in België, twee foto's van uzelf met homoseksuele vrienden van u in België; een steunbrief en een arbeidscontract van uw werkgever (...) en een diploma van de door u gevolgde Nederlandse les.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en dit op basis van onderstaande redenen: Uw algemene geloofwaardigheid komt in het gedrang doordat u amper iets over uw geboortestreek bleek te weten:

- U kon uw eigen dorp en de plaats waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld, niet precies situeren. Het dooru genoemde dorp Arbab (NPO 1, p.3) werd in Qarghayi niet teruggevonden op diverse kaarten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Wel is er een dorp met die naam in het district Shinwar (zie bijgevoegde informatie). U gevraagd om enkele buurdorpen te noemen, vermeldde u Shagana, Alamdin Qala, Haji Qala en Mehrab qala. Deze plaatsen konden niet worden teruggevonden in Laghman, Qarghayi (zie toegevoegde informatie).
- Omdat uw dorp Arbab niet werd gevonden, werd u aangekondigd dat u enkele plaatsen zouden worden genoemd(NPO 1, p.6). Mandrawur meende u te (her)kennen. U stelde dat het op minder dan een kwartier van uw huis was en dat u daar op vrijdag naar de moskee ging (NPO 1, p. 6). Aangezien het een groot dorp is (zie bijgevoegde info), is het merkwaardig dat u deze plaats dan niet eerder spontaan noemde.
- Het door u genoemde schrijn Bibi Shahib ligt niet tussen Mandrawur en Agrabat maar veel verder weg en vóór het districtscentrum als men uit de richting Darunta/Jalalabad komt.
- U gevraagd of uw dorp meer in de richting van Mehterlam lag dan wel in de richting van Darunta, antwoordde u heel vaag gezien de afstand tussen die twee plaatsen, door te zeggen dat het ertussen lag, maar dichterbij Darunta. U vermeldde wel spontaan Surkhakan in de regio en uw dorp zou op twintig minuten rijden daar vandaan liggen (NPO 1, p.5).
- U slaagde er niet precies in om de brug aan te geven waar de Taliban de mijn zouden hebben geplaatst (NPO1, p.10), maar gaat in op de suggestie dat het de brug van Mandrawur was, dus ruim op een kwartier van jullie huis. Op een ander moment zei u dan weer dat het een kleine brug was in de buurt van jullie huis (NPO 1, p.10).

Het is niet geloofwaardig dat u en uw vader de taliban verklikten nadat jullie hen een mijn zagen plaatsen:

- U legde incoherente verklaringen af over de manier waarop u en uw vader reageerden op dit incident. Zo stelde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u het incident gerapporteerd had bij het politiehoofdkwartier en daar vermeld had dat het over een mijn ging (NPO 1, p.6). Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u en uw vader hadden gerapporteerd over een mijn (zie CG vragenlijst aanwezig in het administratieve dossier). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u en uw vader zélf niet op de hoogte waren dat de Taliban bezig waren met het plaatsen van een mijn (NPO 1, p.9).
- Het is niet plausibel dat de Taliban, die volgens uw verklaringen bezig waren om een mijn te leggen aan het brugje, de tijd zouden nemen om met u en uw vader mee te gaan naar jullie huis (NPO 1, p.8).
- Het is zeer onwaarschijnlijk dat uw vader laat in de nacht, volgens uw verklaringen zeker na 01h (NPO 1, p.9) nog zou gebeld hebben naar het districtshuis, laat staan dat iemand in het districtshuis de telefoon zou hebben beantwoord, zoals u beweert (NPO 1, p.11). Het is immers algemeen geweten dat het in Afghanistan, zeker in de districten, niet gebruikelijk is dat er 's nachts (voldoende) signaal is.
- Het is niet plausibel dat niemand van de politie de dag nadien vragen is komen stellen aan u of uw vader (NPO 1,p.10). Volgens uw verklaringen was er de volgende dag immers een hele politieoperatie aan de gang (NPO 1, p.8).
- Het is merkwaardig dat u niet met zekerheid kon vertellen wat er achteraf met de mijn is gebeurd. Uw tegenwerping dat het te ver weg was om het te kunnen zien, houdt geen steek. Uw bewering dat de politie de mijn niet tot explosie bracht maar meenam, staat bovendien haaks op de print die u presenteert (zie verder) over het ontdekken van de mijn, aangezien heel duidelijk is dat die tot ontploffing werd gebracht.

Het is niet geloofwaardig dat uw vader ontvoerd werd door de taliban:

- Doordat het niet geloofwaardig is dat u en uw vader de taliban verklikten, is het ook niet geloofwaardig dat zij uw vader om deze reden viseerden.
- Uw verklaringen over het onderzoek naar uw vaders verdwijning zijn niet plausibel. U verwijst naar de petitie/klacht die uw moeder heeft ingediend bij het districtshuis, samen met uw schoonbroer. U stelt dat het haar mondelinge verklaringen zijn die werden genoteerd. Het is opvallend dat de tekst is getypt, en niet handgeschreven zoals meestal het geval is. De tekst vermeldt dat uw vader zou zijn ontvoerd op 20/03/1399 (10 juni 2020) en dat een persoon genaamd S. erbij betrokken was. Gevraagd hoe uw moeder kon weten dat S. betrokken was bij de ontvoering van uw vader, stelt u dat hij een beetje verder dan jullie woonde en dat jullie hem groetten op weg naar de moskee (NPO 1, p. 6 en p.9). Echter, eerder zei u dat jullie hem niet kenden (NPO 1, p.5). Het is onvoldoende overtuigend dat uw moeder een Taliban zou herkennen, gewoon omdat jullie huis op de weg naar de moskee ligt, gegeven dat de meeste vrouwen binnenshuis leven. Dit geldt des te meer daar de taliban volgens uw verklaringen altijd een sjaal voor hun gezicht droegen (NPO 1, p. 9).
- Het is niet aannemelijk dat uw schoonbroer u naar uw huis terug zou brengen omdat de districtspolitie ter plaatse vaststellingen zou willen doen hebben over de beweerde ontvoering van uw vader. Het is toch meer aannemelijk dat de politie in het district centrum vragen zou stellen aan uw moeder en oom als ze daar waren voor het indienen van een klacht. Dat de politie zich vanuit het districtscentrum naar een dorp zou bewegen om "ter plaatse vaststellingen" te doen zoals u beweert, is twijfelachtig.
- U maakt niet aannemelijk dat uw oom N. voor NDS (National Directorate of Security) werkte. U legt twee documenten neer aangaande een persoon met de naam N. s/o J., zijnde een opleidingscertificaat dd. 2015 en een badge, zonder datum. Het betreft hier kopieën waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. U toont niet concreet aan dat deze persoon uw oom is, aangezien u van deze persoon geen taskara neerlegt en evenmin legt u een taskara neer van uw vader. Hoewel hier expliciet om gevraagd werd, heeft u tot op heden geen andere documenten neergelegd (NPO 1, p.13), ook geen stukken die wijzen op een onderzoek gedaan door NDS naar de verdwijning van uw vader (NPO 1, p.13). U stelt dat uw oom de petitie naar het politiehoofdkwartier heeft gebracht om een onderzoek te vragen, zoals geschreven op de achterkant van de klacht (NPO 1, p.13). Dit is echter geen enkel bewijs van een gevoerd onderzoek.

Het is niet geloofwaardig dat u in Afghanistan een homoseksuele relatie onderhield met A.:

- U legde zeer oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over de manier waarop u tot het besef kwam dat u zich aangetrokken voelde tot A.. Verder dan dat u blij was omdat u van hem hield en bang om ontdekt te worden, kwam u niet (NPO, p. 16). U stelt enerzijds dat u bang was dat mensen te weten zouden komen dat u homo was, maar stelt anderzijds dat u niet wist wat homoseksualiteit betekende en dat jullie relatie de naam van 'liefde' gaven (NPO, p. 16). U stelt dat mensen in Afghanistan slecht spreken van twee jongens die samen met elkaar rondlopen, wat gezien de Afghaanse context waar mannen vaak hand in hand lopen bevreemdend overkomt (NPO, p. 17).
- U kon amper iets over A. vertellen. Verder dan dat hij groot was, zwart haar had en een blanke huid had, kwam u niet (NPO 2, p. 7). Gezien u vier jaar lang een geheime relatie met hem onderhield kunnen op dit punt meer gedetailleerde verklaringen van u verwacht worden. Dat hij uw naam op zijn schouder schreef met naalden is in een Afghaanse context weinig plausibel (NPO 2, p. 7).
- Uw verklaringen over de manier waarop deze relatie ontstond zijn vaag, ontwijkend en totaal niet doorleefd. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, kwam u niet verder dan dat 'hij gevoelens voor u had en u voor hem' en dat jullie het 'na verloop van tijd tegen elkaar hebben gezegd' (NPO 2, p. 5). Toen hij dat zei, werd u heel blij. Verder kon u zich niets van dat gesprek herinneren (NPO 2, p. 6).
- Uw verklaringen over de manier waarop u en A. deze relatie verborgen probeerden te houden voor jullie omgeving zijn niet plausibel binnen een Afghaanse context. Zo is het niet geloofwaardig dat jullie seks hadden in het huis van uw familie terwijl uw familieleden op bezoek waren in het huis van uw zus (NPO 2, p. 7).
Gevraagd of jullie veiligheidsmaatregelen namen, kwam u niet verder dan te stellen dat de deur van het huis recht over de kamer was, zodat jullie het meteen zouden merken als iemand in huis kwam (NPO 2, p. 7). Dat jullie niet meer voorzorgen genomen zouden hebben om te voorkomen dat jullie ontdekt zouden worden, tart alle verbeelding.
- Uw verklaringen over de problemen die u en A. omwille van deze relatie ondervonden zijn zeer vaag en oppervlakkig. U sprak in dit verband herhaaldelijk over het feit dat 'mensen het te weten kwamen', maar u kon op geen enkel moment concretiseren welke mensen dat dan waren en wat ze precies gezegd hebben (NPO 2, p. 10). Ook is het zeer merkwaardig dat deze roddels pas aan het licht kwamen nadat u het land verlaten had. Aangezien de roddels volgens uw verklaringen gebaseerd waren op het feit dat andere jongeren u en A. vaak samen zagen, kan verwacht worden dat de dorpelingen u hier al veel eerder mee zouden geconfronteerd hebben (NPO 2, p. 10).
- U sprak zichzelf tegen over de manier waarop uw familie reageerde toen uw relatie met A. aan het lichtkwam. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u immers dat uw ouders sindsdien nooit meer met u hebben gesproken (NPO 2, p. 11 en p. 28). In uw eerste persoonlijk onderhoud

daarentegen, dat eveneens plaatsvond nadat de relatie met A. aan het licht gekomen was, stelde u dat u nog steeds contact onderhield met uw moeder via WhatsApp (NPO 1, p. 4). Uw tegenwerping dat u bedoelde dat u contact had met uw schoonbroer, die op zijn beurt contact had met uw moeder, is louter een post-hoc verklaring die niet strookt met uw eerdere verklaringen en dus niet volstaat om deze tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen (NPO 2, p. 28).

Uw verklaringen over de manier waarop u in België en Afghanistan uw seksualiteit verkende zijn niet aannemelijk:

- Doordat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang is en u vervolgens ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw homoseksuele relatie in Afghanistan, komt ook de geloofwaardigheid van uw homoseksuele ervaringen in België ernstig in het gedrang.
- U kon niet op een aannemelijke manier verklaren waarom u na uw aankomst in België gedurende anderhalf jaar geen enkele stap ondernam om meer te weten te komen over de manier waarop hier tegen homoseksualiteit aangekeken wordt. Van u, die in Afghanistan het risico nam om stiekem seks te hebben met een andere man en die vervolgens zijn land ontvluchtte uit vrees dat de rest van het dorp het te weten zou komen, kan verwacht worden dat u zich meteen na aankomst in een ander land zou informeren naar hoe in dat land tegen aangekeken wordt tegen homoseksualiteit. Dat u pas ontdekte dat homoseksualiteit in België legaal is nadat een leerkracht u erover vertelde toen u al anderhalf jaar in het land was, komt voor iemand met uw voorgeschiedenis zeer ongeloofwaardig over. Uw tegenwerping dat u voordien met niemand erover durfde spreken omdat u schrik had dat het ook hier niet normaal zou zijn, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 25).
- Ondanks het feit dat het gesprek met uw leerkracht waarin u besepte dat homoseksualiteit in België toegelaten was volgens uw verklaringen reeds plaatsvond begin 2023, maakte u hier geen gewag van in het verzoekschrift bij de RvV dat uw advocaat opstelde in augustus 2023. Uw tegenwerping dat het niet in uw hoofd was opgekomen om daar met uw advocaat over te spreken, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 27).
- U legde oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over het gesprek met de leerkracht van wie u te weten kwam dat homoseksualiteit in België normaal is. U verwees in dit verband louter naar de Belgische wetten die de leerkracht aan u uitlegde. Gevraagd naar uw gevoelens, kwam u niet verder dan te stellen dat u heel blij was (NPO, p. 18). Van een dergelijke impactvolle gebeurtenis kunnen meer gedetailleerde en meer doorleefde verklaringen verwacht worden.
- U legde zeer eendimensionale en oppervlakkige verklaringen af over de manier waarop uw omgeving reageerde op uw coming-out als homoseksueel. Zo bent nog steeds een gelovig moslim en is het feit dat de islam homoseksualiteit verbiedt iets waarover u nog nooit heeft nagedacht (NPO, p. 8). U stelt slechts twee Afghaanse vrienden te hebben in België, maar voor hen is het normaal, ze vinden het niets slechts (NPO, p. 18). Verder heeft u in België nooit negatieve reacties ondervonden in verband met uw homoseksualiteit. Ook uw homoseksuele vrienden hebben in België nooit negatieve reacties ondervonden (NPO, p. 23). Uw verklaringen op dit punt zijn dermate ongenueanceerd dat het ongeloofwaardig wordt.
- U legde weinig doorleefde verklaringen af over uw relatie met B.. Gevraagd om over hem te vertellen, blijft u hangen in feitelijkheden zoals zijn job en het feit dat hij een goed persoon is (NPO, p. 20). Daarnaast kon u ook niet zeggen hoe hij zelf zijn coming out als homoseksueel beleefd had (NPO, p. 23). Van iemand met wie u reeds een halfjaar een relatie heeft, kan nochtans verwacht worden dat hij dergelijke zaken met u besproken zou hebben. De foto's die u samen met hem neerlegde zijn alle genomen op zeer gelijkaardige locaties, wat een bestudeerde indruk geeft.
- U heeft geen enkel contact met LGBT organisaties in België en legde hierover bovendien bedenkelijke verklaringen af. Dat u niet zo goed Nederlands spreekt en geen identiteitskaart hebt om u te registreren, kan maar moeilijk overtuigen als reden waarom u afstand van deze organisaties bewaart (NPO, p. 24).

De documenten die u neerlegt volstaan niet om bovenstaande vaststellingen ongedaan te maken:

- Uw taskara is louter een kopie en vormt enkel een aanwijzing voor uw identiteit. Uit de informatie waar over het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).
- U bent in het bezit van twee video's over enerzijds de ondervraging van S. die gevraagd wordt naar informatie over de broer van N. en anderzijds de ondervraging van twee Taliban met de naam Q. I. en N.. Zij zouden de opdrachtgevers zijn geweest. Deze video's zouden u gestuurd zijn door uw oom (NPO 1, p.12). U gevraagd of uw oom aanwezig was bij de ondervraging, ontkent u dit (NPO 1, p.12). Bij nazicht blijkt dat onmogelijk kan worden nagegaan of dit authentieke video's zijn dan wel gemanipuleerd. De setting is op zijn minst vreemd, want opgenomen in een gewone kamer. Er worden twee personen aan het woord gelaten. De video's duren samen welgeteld 36 seconden zodat ook de context en inhoud nauwelijks kan worden begrepen en /of geduid. Het is niet duidelijk wat de herkomst is van deze video's, maar het is weinig aannemelijk dat het geheime stukken betreft.

- U verwijst naar de print van een mediabericht over de mijn die in uw plaats werd gevonden (NPO 1, p.12), doch op de print is duidelijk te zien dat de mijn tot ontploffing werd gebracht, in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde (cf. supra). De prints zijn afkomstig van de FB-pagina van de voormalige provinciale politie van Laghman. Het is duidelijk dat dit stuk niets te maken heeft met de door u ingeroepen feiten.
- De documenten in verband met de ontvoering van uw vader en de job van uw oom werden hierboven al besproken en kaderen niet in een geloofwaardig relaas.
- De foto's van uzelf met A. zeggen niets over uw relatie met hem en kaderen eveneens in een ongeloofwaardig relaas, waardoor hun bewijswaarde beperkt is. Hetzelfde geldt voor de foto's die u neerlegde van uzelf met B. en diens vrienden.
- Uw arbeidscontract en uw diploma van de Nederlandse les zijn volstaan niet om te kunnen spreken van een verinnerlijkte verwestering (cf. infra).

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling niet toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanist

an_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen.

Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 21-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Laghman waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afgaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Dat u in België gay clubs bezoekt om uw ontluikende homoseksualiteit te verkennen, wist u niet aannemelijk te maken (cf. supra). Dat u Nederlandse les volgt en in België werkt, volstaat niet om te kunnen spreken van een verinnerlijkte verwestering. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afgaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afgaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. Op 8 januari 2026 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024;
- SEM “*Focus Afghanistan – Return from abroad*”, februari 2025.

In de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer, waarbij hij een aantal stukken voegt ter staving van zijn integratie, verwestering en homoseksualiteit. Het betreft een aanbevelingsbrief van zijn Nederlandse lerares en begeleider, werkgeversverklaringen, een certificaat van een gevolgde opleiding Nederlands, en foto’s met zijn homoseksuele partner B., en een andere homoseksuele vriend in het uitgaansleven.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de Taliban te worden vervolgd omdat hij beschuldigd zou worden van spionage nadat hij en zijn vader getuige waren van de plaatsing van een mijn bij een brug, en omdat hij gedurende vier jaar een homoseksuele relatie had met een dorpsgenoot.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij een bepaalde vraag niet verstond, zodat hij de vraag opnieuw kan stellen (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 december 2022 (verder “NPO1”), p. 2; notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2024 (verder “NPO2”), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO1, p. 2; NPO2, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij al zijn problemen verteld heeft, en dat hij de tolk goed begrepen heeft (NPO2, p. 29). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen.

Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor

de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Verzoeker blijkt amper iets over zijn geboortestreek te weten:

- Hij kon zijn eigen dorp en de plaats waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld, niet precies situeren. Het door hem genoemde dorp Arbab (NPO 1, p. 3) werd in Qarghayi niet teruggevonden op diverse kaarten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), al bestaat er wel een dorp met die naam in het district Shinwar (zie bijgevoegde informatie). Gevraagd naar buurdorpen noemde hij Shagana, Alamdin Qala, Haji Qala en Mehrab Qala, maar deze plaatsen konden niet worden teruggevonden in Laghman, Qarghayi (zie toegevoegde informatie).
- Omdat zijn dorp Arbab niet werd teruggevonden, werden hem enkele plaatsnamen voorgelegd (NPO 1, p. 6). Hij meende Mandrawur te (her)kennen en stelde dat het minder dan een kwartier van zijn huis lag en dat hij er op vrijdag naar de moskee ging (NPO 1, p. 6). Dat hij dit grote dorp niet spontaan noemde, is merkwaardig.
- Het door hem genoemde schrijn Bibi Shahib ligt niet tussen Mandrawur en Agrabat, maar veel verder weg en vóór het districtscentrum vanuit de richting Darunta/Jalalabad.
- Gevraagd of zijn dorp meer in de richting van Mehterlam lag dan wel van Darunta, antwoordde hij vaag dat het ertussen lag maar dicht bij Darunta. Wel vermeldde hij spontaan Surkhakan in de regio, op twintig minuten rijden van zijn dorp (NPO 1, p. 5).
- Hij kon niet precies aanduiden bij welke brug de taliban de mijn plaatsten (NPO 1, p. 10): hij gaat in op de suggestie dat het de brug van Mandrawur was, op een kwartier van hun huis, maar zegt op een ander moment dat het een kleine brug was vlak bij hun huis (NPO 1, p. 10).

- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn vader de taliban zouden hebben verklikt nadat zij hen een mijn zagen plaatsen:

- Hij legde incoherente verklaringen af over hun reactie op het incident. Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud stelde hij dat hij het incident bij het politiehoofdkwartier had gemeld en daarbij had vermeld dat het om een mijn ging (NPO 1, p. 6; zie Vragenlijst CGVS). Later verklaarde hij echter dat hij en zijn vader zelf niet wisten dat de Taliban een mijn aan het plaatsen waren (NPO1, p. 9).
- Het is niet plausibel dat taliban die bezig waren een mijn te leggen aan het brugje, de tijd zouden nemen om hem en zijn vader tot hun huis te volgen (NPO 1, p. 8).
- Het is zeer onwaarschijnlijk dat zijn vader laat in de nacht, volgens hem zeker na 1 uur (NPO 1, p. 9), naar het districtshuis zou hebben gebeld en dat daar iemand de telefoon zou hebben opgenomen (NPO 1, p. 11), gezien het algemeen geweten is dat er in Afghaanse districten onvoldoende nachtelijk signaal is.
- Het is niet aannemelijk dat de politie de dag nadien geen vragen kwam stellen (NPO 1, p. 10), terwijl volgens zijn verklaringen een grote politieoperatie bezig was (NPO 1, p. 8).
- Het is merkwaardig dat hij niet wist te zeggen wat er met de mijn gebeurde; zijn argument dat het te ver weg was, is niet overtuigend. Zijn bewering dat de politie de mijn meenam, staat haaks op de door hem gepresenteerde print, waarop duidelijk te zien is dat de mijn tot ontploffing werd gebracht.

- Het is niet geloofwaardig dat zijn vader door de taliban ontvoerd werd:

- Omdat het evenmin geloofwaardig is dat hij en zijn vader de taliban zouden hebben verklikt, is het ook niet aannemelijk dat de taliban zijn vader om die reden viseerden.

- Zijn verklaringen over het onderzoek naar de verdwijning van zijn vader zijn niet plausibel. Hij verwijst naar de petitie/klacht die zijn moeder met zijn schoonbroer bij het districtshuis indiende, waarvan hij zegt dat het om haar mondelinge verklaringen gaat. De tekst is echter getypt. De klacht vermeldt dat zijn vader op 20/03/1399 (10 juni 2020) zou zijn ontvoerd en dat een persoon S. betrokken was. Gevraagd hoe zijn moeder dit kon weten, verklaarde hij dat S. iets verderop woonde en dat zij hem groetten op weg naar de moskee (NPO 1, p. 6 en p. 9), terwijl hij eerder zei dat ze hem niet kenden (NPO 1, p. 5). Het is bovendien weinig overtuigend dat zijn moeder een taliban zou herkennen, zeker omdat de meeste vrouwen binnenshuis leven en taliban volgens zijn eigen verklaringen altijd een sjaal voor hun gezicht dragen (NPO 1, p. 9).
 - Het is niet aannemelijk dat zijn schoonbroer hem naar huis zou brengen omdat de districtspolitie daar “*ter plaatse vaststellingen*” wilde doen. Het ligt meer voor de hand dat de politie zijn moeder en oom in het districtcentrum zelf zou ondervragen. Dat de politie vanuit het districtshuis naar een dorp zou komen om zulke vaststellingen te doen, is twijfelachtig.
 - Hij maakt niet aannemelijk dat zijn oom N. voor de NDS werkte. Hij legde slechts kopieën voor van een opleidingscertificaat van 2015 en een badge zonder datum betreffende een persoon N. s/o J., waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Hij toont niet aan dat deze persoon zijn oom is, aangezien hij geen taskara van hem of van zijn vader kan voorleggen. Ondanks expliciete verzoeken legde hij geen bijkomende documenten neer (NPO 1, p. 13), ook niet over een eventueel NDS-onderzoek naar de verdwijning van zijn vader (NPO 1, p. 13). Zijn verklaring dat zijn oom de petitie naar het politiehooftkwartier bracht (NPO 1, p. 13), vormt evenmin bewijs van een gevoerd onderzoek.
- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker een homoseksuele relatie had met A.:
- Hij legde zeer oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over de manier waarop hij tot het besef kwam dat hij zich aangetrokken voelde tot A.. Verder dan dat hij blij was omdat hij van hem hield en bang om ontdekt te worden, kwam hij niet (NPO, p. 16). Hij stelt enerzijds dat hij bang was dat mensen te weten zouden komen dat hij homo was, maar stelt anderzijds dat hij niet wist wat homoseksualiteit betekende en dat zij hun relatie ‘liefde’ noemden (NPO, p. 16). Hij stelt dat mensen in Afghanistan slecht spreken van twee jongens die samen met elkaar rondlopen, wat gezien de Afghaanse context, waar mannen vaak hand in hand lopen, bevreemdend overkomt (NPO, p. 17).
 - Hij kon amper iets over A. vertellen. Verder dan dat A. groot was, zwart haar had en een blanke huid had, kwam hij niet (NPO 2, p. 7). Gezien hij vier jaar lang een geheime relatie met hem onderhield, kunnen op dit punt meer gedetailleerde verklaringen van hem verwacht worden. Dat A. zijn naam op diens schouder schreef met naalden is in een Afghaanse context weinig plausibel (NPO 2, p. 7).
 - Zijn verklaringen over de manier waarop deze relatie ontstond zijn vaag, ontwijkend en totaal niet doorleefd. Ondanks het feit dat hem herhaaldelijk de kans geboden werd om hierover te vertellen, kwam hij niet verder dan dat ‘hij gevoelens voor hem had en hij voor hem’ en dat zij het ‘na verloop van tijd tegen elkaar hebben gezegd’ (NPO 2, p. 5). Toen A. dat zei, werd hij heel blij. Verder kon hij zich niets van dat gesprek herinneren (NPO 2, p. 6).
 - Zijn verklaringen over hoe zij de relatie verborgen hielden, waren weinig plausibel. Zo beweerde hij dat zij seks hadden in het huis van zijn familie terwijl familieleden elders op bezoek waren (NPO 2, p. 7). Hij kon geen andere concrete veiligheidsmaatregelen aangeven, behalve dat de deur zichtbaar was (NPO 2, p. 7).
 - Hij sprak zichzelf tegen over de reactie van zijn familie toen zijn relatie met A. aan het licht kwam. In zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat zijn ouders sindsdien nooit meer met hem spraken (NPO 2, p. 11 en p. 28). In zijn eerste persoonlijk onderhoud, dat eveneens na het bekend worden van de relatie plaatsvond, stelde hij echter dat hij nog contact had met zijn moeder via WhatsApp (NPO 1, p. 4). Zijn latere uitleg dat hij eigenlijk zijn schoonbroer bedoelde, die op zijn beurt contact had met zijn moeder, is een post factum verklaring die niet strookt met zijn eerdere uitspraken (NPO 2, p. 28).

- Omdat zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang is en hij ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn relatie in Afghanistan, komt eveneens de geloofwaardigheid van zijn ervaringen in België in het gedrang.
 - Hij kon niet aannemelijk uitleggen waarom hij in België gedurende anderhalf jaar geen enkele stap ondernam om te ontdekken hoe hier tegen homoseksualiteit wordt aangekeken. Van iemand die in Afghanistan risico's nam en zijn land ontvluchtte uit vrees voor ontdekking, mag verwacht worden dat hij zich meteen informeert. Dat hij pas na anderhalf jaar via een leerkracht ontdekte dat homoseksualiteit legaal is, komt ongeloofwaardig over. Zijn uitleg dat hij er voordien met niemand over durfde te spreken, overtuigt niet (NPO, p. 25).
 - Hoewel het gesprek met de leerkracht volgens zijn verklaringen al begin 2023 plaatsvond, werd dit niet vermeld in het verzoekschrift bij de RvV dat in augustus 2023 werd opgesteld. Zijn tegenwerping dat het niet in hem opkwam om dit met zijn advocaat te delen, is moeilijk geloofwaardig (NPO, p. 27).
 - Zijn beschrijving van het gesprek met de leerkracht bleef oppervlakkig. Hij verwees enkel naar de Belgische wetten die hem werden uitgelegd en zei enkel dat hij “heel blij” was (NPO, p. 18). Voor een dergelijke ingrijpende gebeurtenis mochten meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen verwacht worden.
 - Hij legde zeer eendimensionale en oppervlakkige verklaringen af over hoe zijn omgeving reageerde op zijn coming-out als homoseksueel. Zo blijft hij een gelovig moslim en heeft hij nog nooit nagedacht over het feit dat de islam homoseksualiteit verbiedt (NPO, p. 8). Hij stelt slechts twee Afghaanse vrienden in België te hebben, maar volgens hem vinden zij zijn homoseksualiteit normaal en “niets slechts” (NPO, p. 18). Verder heeft hij in België nooit negatieve reacties ervaren, en ook zijn homoseksuele vrienden niet (NPO, p. 23). Deze ongenueanceerde verklaringen komen ongeloofwaardig over.
 - Hij gaf weinig doorleefde verklaringen over zijn relatie met B. Gevraagd naar informatie over hem bleef hij steken in oppervlakkige feitelijkheden zoals diens job en het feit dat hij “een goed persoon” is (NPO, p. 20). Hij kon bovendien niet uitleggen hoe B. zijn eigen coming-out beleefde (NPO, p. 23). Van iemand met wie hij al een half jaar een relatie heeft, kan verwacht worden dat zulke zaken besproken zijn. De foto's met B. die hij neerlegde zijn op gelijkaardige locaties genomen, wat een bestudeerde indruk wekt.
 - Hij heeft geen enkel contact met LGBT-organisaties in België en gaf hierover bedenkelijke verklaringen. Dat hij niet goed Nederlands spreekt en geen identiteitskaart heeft om zich te registreren, overtuigt niet als reden voor het volledig vermijden van deze organisaties (NPO, p. 24).
- De documenten die hij neerlegde, volstaan niet om bovenstaande vaststellingen te weerleggen:
- Zijn *taskara* is slechts een kopie en vormt enkel een aanwijzing voor zijn identiteit. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten zeer onzeker. Ze kunnen eenvoudig worden nagemaakt of als vriendendienst worden verstrekt, en er bestaat geen mogelijkheid om hun authenticiteit te controleren.
 - Hij bezit twee video's: één van de ondervraging van S. over de broer van N., en één van de ondervraging van twee taliban, Q. I. en N., die volgens hem de opdrachtgevers waren. Deze video's zouden hem door zijn oom gestuurd zijn (NPO 1, p. 12). Hij ontkent dat zijn oom aanwezig was bij de ondervraging (NPO 1, p. 12). Bij nazicht blijkt dat niet kan worden vastgesteld of de video's authentiek dan wel gemanipuleerd zijn. De setting—een gewone kamer—is vreemd, en de video's duren samen slechts 36 seconden, waardoor context en inhoud nauwelijks te begrijpen zijn. De herkomst is onduidelijk en het is weinig aannemelijk dat het geheime stukken betreft.

- Hij verwijst naar een print van een mediabericht over de mijn die in zijn plaats zou zijn gevonden (NPO 1, p. 12). Op de print is echter duidelijk te zien dat de mijn tot ontploffing werd gebracht, wat zijn eerdere verklaringen tegensprekt (*cf. supra*). De prints komen van de Facebookpagina van de voormalige provinciale politie van Laghman en hebben duidelijk geen verband met de door hem ingeroepen feiten;
- De documenten over de ontvoering van zijn vader en de job van zijn oom zijn reeds besproken en passen niet in een geloofwaardig relaas.
- De foto's van hem met A. zeggen niets over hun relatie en passen eveneens in een ongeloofwaardig relaas, waardoor hun bewijswaarde beperkt is. Dit geldt ook voor de foto's van hem met B. en diens vrienden.
- Zijn arbeidscontract en diploma Nederlandse les volstaan niet om te spreken van een verinnerlijkte verwestering (*cf. infra*).

2.4.3. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn verklaringen over de beleving van zijn seksuele geaardheid en de daaropvolgende gebeurtenissen, zijn relatie met een Vlaamse man, en het feit dat hij zich in het homoseksuele uitgaansleven begeeft in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt geoordeeld dat hij amper iets blijkt te weten over zijn geboortestreek, dat hij niet aannemelijk maakt dat hij beschuldigd zou worden van spionage nadat hij en zijn vader getuige waren van de plaatsing van een mijn bij een brug, en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn vader door de taliban ontvoerd werd. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Ze hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze motieven worden overgenomen door de Raad.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift ertoe beperkt opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen over de beleving van zijn seksuele geaardheid, de daaropvolgende gebeurtenissen, zijn relatie met een Vlaamse man en het feit dat hij zich in België in het homoseksuele uitgaansleven begeeft, merkt de Raad op dat hij hiermee evenmin concreet ingaat op de belangrijkste motieven op basis waarvan zijn homoseksuele relatie met A. in Afghanistan en zijn huidige relatie B. in België niet geloofwaardig geacht worden. Zo gaat hij niet in op de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn gevoelens voor A. en het ontstaan van hun relatie opvallend vaag en weinig doorleefd zijn, noch op het gebrek aan detail over A. zelf ondanks een vermeende vierjarige relatie. Nazicht van het administratief dossier bevestigt deze vaststelling. Verzoeker geeft evenmin een verklaring voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over het contact met zijn familie na het ontdekken van de relatie. De Raad volgt verweerder dat aan de relatie met A. geen geloof gehecht kan worden.

Wat de relatie met B. betreft, volgt de Raad verweerder dat verzoekers verklaringen over zijn huidige relatie met deze persoon weinig uitgewerkt zijn. Het is opmerkelijk dat verzoeker op de vraag wat hij kan vertellen over B., behalve dat hij voor een hotel werkt en naar Zuid-Afrika is gegaan, slechts kan antwoorden: "*hij is een zeer goede persoon, daarom heb ik ook een relatie met hem. Hij helpt me ook heel veel met de taal.*" (NPO 2, p. 20). Ook op de vraag waaruit blijkt dat hij een goede persoon is kan hij slechts oppervlakkig antwoorden (NPO 2, p. 20 en 21). De foto's met B. zeggen niets over verzoekers relatie met deze persoon. Deze foto's lijken bovendien allemaal in hetzelfde hotel genomen te zijn. Dit wekt het vermoeden dat de foto's geënceneerd en gemanipuleerd en alzo gesolliciteerd van aard zijn. Verzoeker legt geen enkel ander recenter stuk neer dat wijst op een relatie met B.. Nochtans zou van verzoeker verwacht kunnen worden dat hij meer bewijs zou kunnen voorleggen ter staving van een relatie met iemand waarmee hij ondertussen beweert reeds meer dan twee jaar een relatie te onderhouden, zoals recentere foto's op verschillende plaatsen, een persoonlijke verklaring van deze persoon, enz.. Verzoeker maakt de relatie met B. niet aannemelijk.

Verzoeker legt nog verschillende andere foto's neer van zichzelf met andere homoseksuele vrienden in het uitgaansleven, en waarop hij in lichamelijke nabijheid met een andere man poseert. Ook deze foto's volstaan niet om de gestelde homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Dergelijke foto's kunnen immers eveneens gemakkelijk worden geënceneerd. Daar een homoseksuele of biseksuele geaardheid een intrinsiek onderdeel uitmaakt van iemands persoon, vormt het neerleggen van dergelijk beeldmateriaal op zich geen voldoende bewijskrachtig element dat op overtuigende, laat staan doorslaggevende, wijze een voorgehouden geaardheid aannemelijk kan maken. De Raad merkt bovendien op dat seksueel getinte foto's volgens rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet aanvaard kunnen worden als geldig bewijselement om verzoekers seksuele gerichtheid te staven. Het Hof wijst erop dat de mogelijkheid dat nationale overheden aanvaarden dat asielzoekers video-opnamen van hun intieme handelingen overleggen, naast het feit dat zij niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben, afbreuk doet aan de menselijke

waardigheid, waarvan artikel 1 van het Handvest de eerbiediging waarborgt. Bovendien zou het toelaten of aanvaarden, aldus het Hof, van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere asielzoekers vormen en zou dat er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 65-66). Aldus besluit het Hof: “*Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests” om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen.*” (ibid., pt. 72).

De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers gestelde homoseksualiteit. Gedurende anderhalf jaar na zijn aankomst deed verzoeker in België geen enkele poging om zich te informeren over de manier waarop hier tegen homoseksualiteit aangekeken wordt, wat moeilijk te verenigen is met zijn bewering dat hij in Afghanistan stiekem seksuele contacten had en uit vrees voor ontdekking is gevlucht. Dat hij pas na anderhalf jaar via een leerkracht zou hebben ontdekt dat homoseksualiteit in België legaal is, en dat hij voordien met niemand durfde te spreken uit schrik dat het “*hier ook niet normaal zou zijn*” (NPO 2, p. 25), is niet aannemelijk. Voorts valt op dat hij, hoewel dit gesprek met de leerkracht volgens hem reeds begin 2023 plaatsvond, hiervan geen melding maakte in het verzoekschrift dat zijn advocaat in augustus 2023 bij de Raad indiende, hetgeen zijn uitleg dat hij er nooit over had nagedacht om dit te zeggen (NPO 2, p. 27), ongeloofwaardig maakt. Daarnaast zijn verzoekers verklaringen over het gesprek met de leerkracht opvallend oppervlakkig: verzoeker verwijst enkel naar “*de Belgische wetten*” en beschrijft zijn gevoelens op dat moment niet verder dan “*heel blij*” (NPO 2, p. 18). Van een dergelijk voor hem zeer impactvol moment mag meer concrete en doorleefde toelichting verwacht worden. Tot slot zijn ook zijn verklaringen over de reacties van zijn omgeving op zijn coming-out bijzonder oppervlakkig. Verzoeker verklaart dat hij en zijn homoseksuele vrienden nooit negatieve reacties hebben gehad wegens hun homoseksualiteit (NPO 2, p. 23), dat hij nooit nagedacht zou hebben over spanningen tussen zijn homoseksualiteit en zijn Islamitische geloofsovertuiging (NPO 2, p. 8), en dat zijn Afgaanse vrienden zijn relatie met een man simpelweg “*normaal*” zouden vinden (NPO 2, p. 18). Deze verklaringen zijn zeer oppervlakkig en ongenueanceerd vergeleken met hoe dergelijke situaties meestal verlopen, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende homoseksualiteit.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omdat hij omdat hij beschuldigd zou worden van spionage, en omdat hij gedurende vier jaar een homoseksuele relatie zou hebben gehad met een dorpsgenoot.

2.4.4. Verzoeker voert daarnaast een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd.

De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige

overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven.

Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan.

Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het

erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en de algemene situatie voor terugkeerders uit het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1999 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is soennitisch moslim (Verklaring DVZ, punt 9), hij heeft in Afghanistan gewerkt als herder (Verklaring DVZ, punt 12), hij heeft Afghaanse vrienden in België (NPO2, p. 18) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13 en 17; NPO1, p. 4 en 12; NPO2, p. 28). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2020 (Verklaring DVZ, punt 37). Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 21 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Het loutere feit dat hij meer dan vier jaar in België verblijft, in België werkt als wasserijarbeider en dat hij Nederlandse les volgt betekent niet dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn homoseksualiteit, zijn relatie met een Vlaamse man, en het feit dat hij zich in België in het homoseksuele uitgaansleven zou begeven, blijkt uit bovenstaande bespreking onder 2.4.3. dat hieraan geen geloof gehecht kan worden.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 *Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b.), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between *de facto* Afghan forces and Pakistani forces."). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincies geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT